



HRDINOVÉ PETR LUŇÁK, MAREK PEČENKA

V podtitulu čteme, že jde o humoristický román bez vtípu. Čteme tak, že autoři nechtějí zesměšňovat život studentů filozofické fakulty na konci roku 1988 a počátku roku 1989, samo vyličení studentských epizod působí dnes komicky. Autoři románu jsou zkušenými autory historických příruček a stu-

dií, nepřidávají tedy do dějů nic, co bylo by nepravděpodobné – dnes nepochopitelné jsou tehdejší reálie, z nich až tragikomické zkušenosti z vojenské přípravy studentů během studia. Richard Miča končí studium historie, zastihujeme ho mezi zápočty, zkouškami, psaním diplomové práce, také už s poznáním, že ho nečeká uplatnění, aniž by konjunkturálně vstoupil do strany. Vlastní názor by rád uplatnil, třeba získáváním podpisů k petici za Václava Havla, ač s nevelkým úspěchem, účastí na povoleném shromáždění i na nepovolených demonstracích. Musí se však především vyrovnávat s intrikami režimních učitelů, do nichž se ho snaží zatáhnout, a také odolává nástrahám chtivé mladé funkcionářky. Daří se mu to poměrně se ctí, zatímco jeho touhy jsou obráceny především ke krásné spolužačce, jež ho posléze zklame, neboť volí svazek s cizincem, který jí umožní legálně odjet. Na knize je pozoruhodné, že život „hrdinů“ listopadové revoluce je prost pozdější heroizace, do té doby se odehrává ne zrovna hrdinsky. Titul knihy je míněn poněkud provokativně, podobně jako v době nacistické okupace **ZBABĚLCI** Josefa Škvoreckého nebyli sice odbojáři, ale ani nebyli zbabělci.